

Limburg Festival onder druk

De toekomst van het Limburg Festival is mede door financiële perikelen ongewis. Jammer, vindt recensent Jos Prop, die dit weekeinde weer genoot.

31/08/2010

door Jos Prop

Is het echt afgelopen met het Limburg (Straat) Festival oude snit? Zoals directeur Jan Klompen in het augustusnummer van het culturele maandblad *Zuidertucht* laat doorschemeren. Ik vermoed het wel. Achtentwintig jaar oud mocht ze worden, de baarmoeder van de vele kinderen die onder de namen Festival, Cultuurzomer, Evenement of Braderie overal in Limburg op eigen benen zijn gaan staan.

Is het verdwijnen van het Limburg Festival oude stijl erg? Nee. Erg is dat niet, want ik wil niet meedoen aan de betekenisvaluatie van woorden. Wel jammer, want een gemis. Maar misschien komt ze, de oermoeder van de internationale zomerziekte die festivallitis heet,

de trucs van de mime- en jongleeropleiding de basis van hun capriolen. Tevens buiten beide performers hun charisma vakkundig uit en weten ze de toeschouwers met een minimum aan middelen maximaal te boeien. En Roermond presenteert zich opnieuw en uitbundig, zelfs op deze regenachtige zaterdag, als kleurrijke komediantenstad vol kletsnatte clowns.

Dat mijn liefde vooral bij de boerdrijvoorstellingen ligt, hoef ik niet te verbloemen. Daar geven jonge toneelkunstenaars in hun aanloop naar een gedroomde carrière het beste van zichzelf. Zoals de vier mannen die onder de ironische naam De Bloem van de Natie van het lijk van een jong meisje moeten zien af te komen. Weiland en Grathem vormen de passende locatie voor hun macabere en onwennige afscheidsceremonie. Een heerlijke voorstelling met een hoog liskefetgehalte. In de theatershuur van Op Kapittelshos pakt Suzanne Bakker haar publiek volledig in. In haar voorstelling staat de vraag

'Wie ben ik?' centraal. Zij stoet moeiteloos met de humoristische en licht filosofische tekst van Oscar van Woensel. Bakker is zangeres, muzikant, clown en actrice tegelijk en ze samplet zichzelf op een prettige manier in veelvoud door de voorstelling heen. In dezelfde toneelschuur betovert Ananda Puyk ons een dag later met een serene, verstild poppensprookje. Bij haar mag traagheid bestaan, krijgt stilte betekenis en wordt esthetiek op een nieuwe manier geboren. Zij woont en speelt haar spel, samen met haar moeder, in Amby-Maas-tricht. Gaat dat zien. Maar ook het boerderijtheater kent zijn missers.

Zo had de voorstelling van de twee jonge dames die onder de naam Inesinez optraden weerhouden moeten worden. Hun *Buikenstuk* is een synoniem voor onzin. Limburg Festival, bedankt. Van Jan (van de Berg) tot en met Jan (Klommen) heb je decennia lang honderd-duizenden weten te vermaken. Welke nieuwe theatervrucht je schoot ook zal baren: zij is welkom!